

Čtení pro lidi

Z ČESTIC, DOUBRAVICE, DOBRŠE, DRAŽOVA, DŘEŠÍNA, DŘEŠÍNKA, HOŘEJŠIC,
CHVALŠOVIC, KOBYLKY, KONOPICE, KRUŠLOVA, NAHOŘAN, NĚMČIC, NUZÍNA,
PRKOŠÍNA, POČÁTEK, RADEŠOVA, STRÍDKY A VACOVIC

Dvuměsíčník Kulturního spolku v Česticích

leden – únor 2013

Cena 15,- Kč

✠
My Tři králové jdeme k vám,
nové ČTENÍ neseme vám.

✠
Tři Králové K+M+B

Svátek Tří Králů odjakživa doprovázely různé lidové zvyky. Ve střední Evropě je zažité žehnání domů, při němž se na dveře svěcenou křídou píše písmena C+M+B, u nás v Čechách obvykle K+M+B. Nejsou to ale patrně počáteční písmena jmen "Třech králů": Kašpar, Melichar a Baltazar, jak se lidově traduje, nýbrž zkratka latinského "Christus mansionem benedicat": "Kristus žehnej tomuto domu".

Tři králové na cestě do Betléma

Na východ od Betléma v daleké zemi žili tři králové – mudrci. Přečetli mnoho učených knih a pozorovali hvězdy a jejich pohyby. Když se na obloze objevila nová hvězda a když zjistili, že září nad Judskou zemí, velice je to rozrušilo. „Proroci předpověděli, že se v judském Betlémě narodí významný vládce. A teď jsme viděli jeho znamení.“

Tři králové se rychle připravili na cestu a každý z nich zakoupil pro mladého krále drahocenný dárek. Pak osedlali velbloudy a vydali se na dlouhou pouť na západ. Nová hvězda na nebi jim jasně označovala cestu. Nejdříve přišli do Jeruzaléma. V té době vládl v Jeruzalémě král Herodes. Když uslyšel o třech cizincích hledajících nového krále, dostal strach. Jestliže se objevil nový vládce, jehož narození zvěstovala jasná hvězda, musí to být někdo opravdu velice významný. A co potom bude s ním, králem Herodem? Herodes si zavolal tři krále do svého paláce a jal se jich vyptávat na dítě.

„Narodilo se v Betlémě“, sdělil mu jeden z těch tří králů, „neboť tak to předpověděli proroci. To dítě se stane největším králem, jakého kdy svět poznal.“ Bylo to tedy tak, jak se Herodes obával. Herodes věděl, že musí to dítě nějakým způsobem zničit. „Také bych chtěl navštívit toho malého krále,“ oznámil třem králům. „Až se budete vracet do svých zemí, zastavte se nejdříve v Jeruzalémě a řekněte mi, kde ho naleznu, abych se mu mohl poklonit.“ Tři králové mu to slíbili a odjeli z Jeruzaléma. Celou cestu až do Betléma sledovali jasnou hvězdu. Ta zářila přímo nad chlévem a osvětlovala Marii, Josefa a malého Ježíška, kterého Marie držela v náručí. Tři králové rozpoznali, že to je vznešené a urozené děťátko a padli na kolena, aby se mu poklonili. Pak mu odevzdali své dary: zlato, kadidlo a myrhu. „A teď se musíme vrátit k Herodovi, abychom mu sdělili, kde mladého krále najde,“ pravil jeden ze tří králů, leč tu noc se jim všem zdál sen. V něm je anděl varoval, aby Herodovi neříkali, kde Ježíšek je, neboť by jej žárlivý král přišel do Betléma zabít. Tři králové se proto vrátili do svých zemí jinou cestou.

Návrat Krále Šumavy

Ne, titulěk článku není mým prvotním osobním nápadem, ale byl jsem naprosto uchvácen stejnojmenným titulem Davida Jana Žáka v románu o Josefu Hasilovi, zcela určitě tím pravým králem Šumavy. Kniha vyšla na podzim 2012 jako životopisný román o nepolapitelném převaděči (což je skutečně pravda)

Nejrozsáhlejší literární rekonstrukce téměř neuvěřitelného příběhu muže, který po válce nejprve pomáhal chránit hranici. V policejní uniformě tehdejšího Sboru národní bezpečnosti, ale po únoru 1948 se stal jeho nejobávanějším soupeřem. Špionážně-politické prostředí ostře kontrastuje s početnou Hasilovou rodinou a jeho několika osudovými ženami. Lidský osud, dramatické události a vznik šumavské železné opony je poctou všem, kteří se tehdy statečně postavili politické zvlí a tyranii.

Nemám příliš ve zvyku něco a někoho kopírovat, ale Žákův román ve mně evokuje spousty zajímavého. Vzpomínky na starou Šumavu, jak to tehdy bylo, až po současnost. Jak Šumava obstává v dnešní době a dnešní společnosti, spíše s neduhy a potížemi.

Mám však tu čest znát Šumavu více než padesát let (málo nebo hodně?). Pro Šumavu je to jen zanedbatelný časový zlomek, pro mne však víc. Historie Šumavy i kraje pod Šumavou, kam patřil i Josef Hasil.

Před více než padesáti lety jsem poznal Šumavu poprvé a pak jsem se tam opakovaně vracel. Na bývalou hájovnu U Broučka na Švalglových ladech, kde nebyla a dodnes není elektřina. Ale právě tam mě začala okouzlovat Šumava svou prastarou historií, mýty a legendami, kam nepochybně Král Šumavy patří. A tak je tomu vlastně i doposud.

Miroslav Zachariáš

❖
Pro domácí, pro hosty
v ČTENÍ slovo starosty.

❖
Vážení spoluobčané,
dovolte mě, abych Vás informoval o činnosti městyse za uplynulé období a plánech připravovaných pro rok 2013.

V prosinci minulého roku jsme dokončili opravu výklenkové kapličky pod Krušlovem u cesty ke Kochtíkům. Opravu provedla firma H+T Strakonice. Na realizaci této akce jsme obdrželi dar z nadace ČEZ ve výši 30 tisíc korun.

Dále byl schválen koncept nového územního plánu městyse, který zajistí možnosti dalšího rozvoje nejen Čestic, ale i ostatních místních částí. Poslední etapou vytvoření tohoto dokumentu je projednání a schválení návrhu nové územně plánovací dokumentace. Vzhledem ke změnám stavebního zákona, které vstoupily v platnost na začátku tohoto roku, a k požadavkům nadřízených orgánů veřejné správy, předpokládáme jeho dokončení někdy v polovině roku 2013.

Na zasedání zastupitelstva městyse dne 12.12.2012 byla schválena Obecně závazná vyhláška č. 2/2012, ve která navyšuje poplatek za odvoz odpadů z 500 Kč na 590 Kč na jednoho poplatníka. Ke zvýšení poplatků jsme přistoupili po třech letech vzhledem k neustále se zvyšujícím nákladům na svoz a skládkování odpadů. Částka je vypočítána ze skutečných nákladů posledního uzavřeného roku. Ve skutečnosti však vychází celkové náklady na poplatníka na 901 Kč. Rozdíl ve výši 311 korun nebude účtován občanům, ale bude hrazen z prostředků městyse.

Cena vodného a stočného na další rok se mění jen zanedbatelně a to zvýšením cca o 1 Kč, které i přes mírné snížení nákladů způsobila nižší spotřeba vody.

V tomto roce plánujeme realizovat jako hlavní akci zateplení a výměnu oken v základní škole v Česticích, která si to za téměř padesát let v provozu opravdu zaslouží. V současné době připravujeme výběrové řízení na zhotovitele stavby.

Z Operačního programu životního prostředí řízeného Státním fondem životního prostředí nám byla přidělena dotace ve výši 1.250.000 Kč na revitalizaci veřejné zeleně. Jedná se o provedení zdravotních a bezpečnostních řezů stromů uvnitř obcí, případně i jejich zajištění bezpečnostní vazbou a výsadbu nové zeleně.

Na závěr mně dovolte abych Vám všem popřál do nového roku 2013 hodně zdraví, štěstí, lásky a pohody.

Konec vánoc a roku s „dvojkami“

Těch změn za celý rok bylo dost. Zimní Vánoce se sněhem v naší krajině zůstávají jen ve vzpomínkách. Ke konci roku každý člověk bilancuje. Co se stalo a kdo odešel. Jak uteklo 15 roků co odešel Josef Křešnička. Ale zůstává po něm pro školu a děti, které měl opravdu rád, kniha „Šumavských pohádek.“ Zase se mladí vrací ke čtení. Pochopili, že hraní na počítači je jenom na chvíli zabaví, ale že se čtením víc poučí. Každý má jiné zájmy a dneska si může, když na to má, i své zájmy splnit. Je všeho dost. Ale času je málo. Ten, kdo ho má víc, zase už pro zdravotní potíže je omezen. Kdo může, využívá každý den, třeba pro druhého, neví, co bude zítra.

V televizi, v rozhlase, v novinách bylo dost o konci světa. Že by vymysleli chytrí lidé zkázu, co by se jim nepovedlo ze zvědavosti, co je „nad námi“ a kolem naší země, chtějí zkoumat. A kdyby se ta zkoumání nepovedla? Byl by to konec naší země? Nevěděli jistě, že se jim to povede, tak rozšiřovali konec světa. Kdyby co do toho zkoumání investují raději podpořili děti z chudých zemí! Nikdo nemůže za to, kde a komu se narodí. Ale jak žije. Nedovedu pochopit, co se dneska děje. Zaleží na rodině. Kolektiv dokáže svést. A hlavně už v dětství je třeba práce i zábava, pohyb a sport.

Je dobře, že se všichni na vesnici snaží o kulturu, ale moc lidí nemá zájem. Je to všechno v lidech. Napsala jsem pravdu, a je mně jedno, co si o mně lidi myslí a nebo kdy uslyším zase nějaké negativní poznámky. Možná, že je to můj poslední příspěvek do Čtení. Člověk nikdy neví.

M. Staňková

Jak bys měla postupovat při studia přerušení?

Zajdi si na úřad práce a nebo přečti ČTENÍ

Návštěva Úřadu práce ve Strakonících

V letošním školním roce absolvovali žáci 9. a 8. třídy několik akcí zaměřených na volbu povolání. Nejprve v říjnu proběhl s Dyscentrem Strakonice projekt, při kterém byly zjišťovány předpoklady jednotlivých žáků pro správnou volbu oborů budoucího studia na středních školách a učilištích. Výsledky projektu a testování žáků byly projednány s rodiči žáků. V listopadu jsme navštívili Veletrh středních škol a učilišť konaný na Výstavišti v Českých Budějovicích a také Den otevřených dveří, které tradičně pořádá SŠ a SOU Vimperk.

V týdnu před vánočními svátky jsme byli pozváni na exkurzi na Úřad práce ve Strakonících. Zde nás paní Štorková ze Střediska pro volbu povolání velmi podrobně seznámila s činnostmi Úřadu práce, jak postupovat např. při přerušení nebo předčasném ukončení studia, personálními agenturami nabízejícími volná pracovní místa, servery nabízející jednotlivé obory studia na středních školách a učilištích ve Strakonickém okrese, jihočeském kraji i České republice. Součástí byla také možnost si vyzkoušet dotazníky předpokladů pro vhodnou volbu studia a nahlédnout do nabídek jednotlivých škol, a zjistit, jaké činnosti a nároky na vzdělání obsahuje jakékoliv povolání dle rejstříku povolání v České republice.

Většina žáků 9. třídy již absolvovala návštěvu nebo na počátku příštího roku navštíví Dny otevřených dveří jednotlivých škol a učilišť ve Strakonickém okrese. Po skončení přednášky a exkurze na Úřadu práce jsme navštívili obě třídy Zimní stadion ve Strakonících, kde jsme si na závěr letošního roku moc hezky zabruslili.

R. Heimlich

20. výročí Kulturního spolku

Milí čtenáři Čtení, příznivci Kulturního spolku, 15.1.1993 byly zaregistrovány stanovy Kulturního spolku na Ministerstvu vnitra a 10.2. nám bylo přiděleno IČO. Tím vznikl oficiálně Kulturní spolek se sídlem v Česticích. Nejdříve jen proto, abychom mohli vydávat Čtení pro lidi a knihu pana Josefa Hartla „Čestice sedmsepadesátiel“. Pak začaly nabíhat další aktivity jako soutěž O čestický brambor, vznik ochotnického divadelního souboru, tisk dalších knih a tak Kulturní spolek pozvolna převzal otěže kulturního dění v Česticích i okolí. To, jaké aktivity máme v současné době se budete dozvídat postupně během roku. Ale dopředu chceme avízovat, že připravujeme k tomuto výročí jeden víkend v létě, kde bychom chtěli znovu zahrát naši první hru od Josefa Křešničky „Loupeživý rytíř“ a to, pokud to bude možné, v původním obsazení. Sice máme podán grant na tuto kulturní akci, ale i pokud ho nedostaneme, budeme se snažit důstojně zavzpomínat na toto výročí. O všech akcí Kulturního spolku budete pochopitelně vždy včas informováni ve Čtení a formou vylepení plakátů. Doufáme, že nám i v tomto roce zachováte přízeň.

Jana Vlažná

Kulturní a společenské akce v Česticích

11. - 12.1. Volby prezidenta republiky???

12.1. ples SDH Čestice - hraje DeFacto

18.1. přednáška P. Hošťálka „Cesta ku Stalingradu na válečném motocyklu BMW

1.2. přednáška M. Mařeny „Na motocyklu ze Soběšic až na hranice Číny

2.2. ples MS Háj Čestice - hraje DeFacto

9.2. Masopustní průvod obcí

16.2. ples ČSŽ Čestice - hraje Experiment

1.3. ples včelaři - hraje Malá muzika

2.3. Dětský maškarní karneval

× ×

Chceš se něco dozvědět o včelím rojení?

Tak si sedni do křesla a koukni do ČTENÍ.

× ×

Co jste možná nevěděli o včelách

Rád bych navázal na seriál, který jsem pro čtenáře Čtení pro lidi připravoval uplynulý rok. Alespoň v kostce jste se dozvěděli něco o naší práci a o tom, co přes sezonu dělají naše holky. Včela je ovšem tvor, jež si zaslouží, aby toho lidé o ní věděli přece jen více. Není to jen něco co opyluje naši květena a sbírá nektar či medovici aby z nich byl med. Včelí společenství je jedním z nejužasnějších evolučních zázraků přírody. Protože dnes se jedná o první díl, rád bych Vám představil včelstvo jako společenstvo, kde platí: Jedinec neznamena nic, ale celek znamena vse. Jak jinak si totiž vysvětlit fakt, že takováto malá stvoření přežívají v přírodě již neuvěřitelných 30 milionů let. Včela jako taková samozřejmě patří mezi hmyz, má k tomu všechny anatomické a fyziologické předpoklady, přesto se na včelstvo, ač složené z mnoha tisíc jedinců, pohlíží jako na jeden organismus. Již v 19. století neváhali někteří biologové pro včelstva použít pojem obratlovec, ale s vývinem vědy a našich znalostí již někteří pohlíží na včelstvo jako na savce. Samozřejmě je toto tvrzení hodně přitažené za vlasy, ale pojdme schválně porovnat některé savčí vlastnosti s těmi včelstvy (schválně uvádím tento pojem, aby bylo jasné, že porovnáváme nikoli včelu jako takovou, ale právě superorganismus – včelstvo). Např. včely stejně jako savci mají extrémně nízkou intenzitu rozmnožování, savčí samičky produkují pro výživu potomků mateřské mléko a samičky včel vyrábějí ve speciálních žlázách ke krmení tzv. sesterské mléko (chcete-li mateří kašičku). Tělesná teplota savců je asi 36°C a včely v úlu, tam, kde se vyvíjí nový plod, udržují teplotu 35 °C. A stejně jako savci mají včely mimořádně dobře vyvinuté vlohky pro učení se nových věcí.

Už o tom byla řeč, ale z hlediska evoluce a biologie můžeme u mnoha živočišných druhů pozorovat jejich nezměrnou touhu se množit a zachovat tak druh za každou cenu. Čím více se ale druh dokáže přizpůsobit prostředí, ve kterém žije, čím více je schopen odolávat vlivům okolního prostředí, popř. jejich výkyvy těchto vlivů kontrolovat, může si dopřát jen malá množství potomků. Právě savci a včely do této kategorie zjevně patří. Platí zde také, že včely se velmi rychle mohou vyrovnávat se změnami prostředí díky tomu, že jsou schopny nepřetržitě měnit svou genetickou výbavu tak, aby včelstvo jako superorganismus neskončil ve slepé uličce.

Právě rozmnožování včel je do jisté míry včelí fenomén, který si zaslouží trochu pozornosti. Jak asi víte, dříve, před cíleným chovem včel, byl jediný způsob rozmnožení včelstva tzv. rojením. Dříve byl pro včelaře roj jediným způsobem jak rozšířit svá chovaná včelstva, dnes už je rojení v podstatě nežádoucí. Včelař jím přichází o medný výnos a množit včelstva už umí také úplně jinak. Co se vlastně rojením ve včelstvu stane? Matka jež ve včelstvu strávila předchozí rok(y) je v podstatě včelami donucena k „rozmnožení“. Ano skutečně je to tak, že nikoli matka, ale právě samotné včely jsou hybatelkami tohoto rozmnožovacího aktu. Matka je tedy včelami donucena již dva týdny před vyrojením naklást do jimi připravených misek vajíčka, jež jsou ve správný čas nadměrně krmeny mateří kašičkou. Ve speciální buňce, které říkáme matečník, pak 16 dní trvá vývoj matky od vajíčka po vylíhnutí. Zpravidla jsou takovéto buňky založeny tři, aby včelstvo minimalizovalo risk ze ztráty takovéto jedné buňky. Zpravidla dva až tři dny před plánovaným vylíhnutím nové matky, opouští ta stará s částí včel starou kolonii. Dělnice si před tím naplní svá medná volátka, tak aby měly s tímto proviantem šanci najít nový příbytek a opět zahájit život kolonie. Samotný akt rojení se podobá takové včelí řece, aneb kdo nezažil, nepochopí. Včely opravdu téměř vytékají z úlu aby se pak usadili někde poblíž staré kolonie. Právě tady můžeme vidět roli včel jako superorganismu. Pozorováními bylo dokázáno, že včely svoji matku skutečně musí z úlu „vyhostit“. Matka se brání a z úlu se jí nechce, ale včely ji tahají za křídla, postrkují a koušou ji tak, aby z úlu nakonec vylétla. Po usazení pak tzv. včely pátračky opouštějí roj a vylétávají hledat nový příbytek. Toto rojení má pak pro včelí kolonie dramatické důsledky. Dává včelstvu potenciální nesmrtelnost a umožňuje vypouštět nové kompletní včelí kolonie, takové „nesmrtelné kopie“ do světa. Včelstvo tím samozřejmě ale ohromně riskuje, že v případě nepříznivého počasí nebude schopné se vyvinout natolik, aby přežilo zimu. I to ovšem občas k přírodě patří.

Je možná velkým mýtem, že včelař přichází o med hlavně díky tomu, co si včely naberou do svých volátek. Včely ovšem tímto způsobem seberou pouze 2-3 kg medu, o mnoho více včelař přichází již týden před samotným rojením. Včely, které se chystají rojit již vše podmiňují právě tomuto aktu. To znamená že logicky „flákají“ to, co od nich očekává včelař – tedy snůšku. Právě ve dnech, kdy se včelstva rojí (konec dubna, začátek května) bývá květena v plném proudu, a včelstvo je schopno za den přinést do úlu až několik kg nektaru.

⌘
Na výletě v Budějicích hráli jsme si, plavali,
abychom vám o tom všem pak do ČTENÍ napsali.

⌘
Tato hodnota pak u včelstva, které se hodlá vyrojit, dramaticky klesá. S o to větší vervou, ovšem včely, které se vyrojí, pracují na svém novém díle. Potvrdí vám to asi všichni včelaři, že silný roj je takovým stavebním požehnáním. Rychlost s jakou dokáží vystavět nové dílo a začít v něm nový život je obdivuhodný. Nejen o včelím přibýtku vám budu psát v dalších číslech Čtení.

Petr Vlažný ml.

Hokejbal Strakonice

V sobotu 10.11.vyrazila dvě družstva našeho oddílu Střelka pod vedením Bobana na hokejbalový turnaj do Strakonice. Tento turnaj pořádá oddíl Husot – naši kamarádi, kteří k nám zase jezdí na Korouhev. Družstva byla ve složení: starší chlapci: Petr Vastl, Adam Novotný, Martin Mls, Vojta Bělohlav a Filip Královič a mladší chlapci: Honza Záhorský, Martin Dolíška, Tomáš Růžička a Zdeněk Peleška. Do Strakonice jsme jeli autobusem v 7 hodin a tam jsme se odebrali do sportovního areálu Na muškách, kde turnaj probíhal. Než se všichni sešli, trochu jsme se porozhlédli a rozcvičili. Ve skupině chlapců do 11 let soutěžilo 7 družstev a naši chlapci postoupili ze skupiny do finále, kde vybojovali krásné 2. místo za Strážci z Č. Budějovic. Starší chlapci do 15 let měli ve skupině 3 další soupeře a skončili také na 2. místě za místním Husotem. V soutěži o putovní pohár jsme skončili také na 2. místě o jeden bod za Husotem. Po skončení jsme čekali na autobus v 15.10 a toto čekání jsme si krátili nákupem různých dobrot.

Zapsal Adam Novotný

Adventní výlet do Českých Budějovic

1. prosince se náš oddíl Střelka vypravil vlakem do Českých Budějovic. Spolu s námi jela i Šmoulata spolu se třemi maminkami dětí z 1. třídy. Sešli jsme se všichni ve Strakonici na vlakovém nádraží v 9 hodin a bylo nás 42. Po příjezdu rychlíku jsme nasedli, a protože nám nestačil jeden vagón, hodná paní průvodčí nás nechala v kupé 1.třídy a ještě nám přinesla dětské jízdenky. Brzy jsme dorazili do Č. Budějovic a rozdělili jsme se na dvě skupiny. Mladší vyrazili pěšky do Divadla U kapličky, kde hrál soubor Pohádková rezervace představení Past na pana Ptáčka. Bylo to o záchraně českých pohádek a pohádkových postav, všem se to moc líbilo a řekli, že příště pojedou zase .

Starší děti mohli navštívit město, Výstaviště, kde probíhaly adventní trhy a náměstí, kde také probíhaly adventní trhy.Všude se daly koupit všelijaké pěkné věci i čaj, který vzhledem k počasí přišel k chuti .

Mladší děti cestou z divadla také navštívily trhy a potom jsme se všichni sešli ve 14 hodin před plovárnou, kam jsme měli naplánovanou poslední část výletu – dvouhodinovou návštěvu bazénu. Všichni jsme se tam zahřáli a pěkně si zaplavali. Bylo tu několik skokánek a tobogán, někteří starší se odvážili skočit i z věže. Neplavci zůstávali v malém bazénku a nebo v teplé vířivce, někdo se šel ohřát i do páry. Dvě hodiny rychle uběhly, ještě jsme se trochu občerstvili a hurá přeplněnými ulicemi na vlak. Večer jsme se vraceli unavení domů .

Zapsaly : Veronika a Karolína Levých

Za doprovod na akci děkujeme maminkám dětí z 1.třídy – paní Lence Hradecké, paní Petře Novotné a paní Ireně Hartlové. Bez jejich účasti by nemohla jet všechna přihlášená Šmoulata.
vedoucí oddílu M. Maňhalová

* * * * *

Na sportovním turnaji také si rád zahrají.

Ve ČTENÍ je o mně zmínka, přečte si ji i maminka.

* * * * *

Turnaj základních škol v sálové kopané.

Na konci listopadu jsme se zúčastnili turnaje základních škol v sálové kopané ve Strakonících. Turnaj byl organizován Domem dětí a mládeže ve Strakonících pro 6. a 7. třídy a zúčastnilo se jej 15 družstev ze škol z celého okresu, které byly rozdělené do třech skupin. Náš tým reprezentovali David Oliva a Martin Mls ze 6. třídy a Filip Královič, Vojtěch Bělohlav, Ivan Červinka, Adam Novotný a Petr Vastl ze 7. třídy. Hrál se systémem čtyři hráči v poli plus brankář na 2x 10 minut.

Naše družstvo sehrálo turnaj s těmito výsledky:

ZŠ Čestice - ZŠ Poděbradova Strakonice 2:4

ZŠ Čestice - ZŠ Komenského Blatná 2:4

ZŠ Čestice - ZŠ Štěkeň 3:2

ZŠ Čestice – ZŠ Volenice 0:2

K ještě lepšímu výsledku jsme potřebovali mít přesnější střeleckou mušku, protože jsme v utkáních neproměnili velké množství vyložených šancí. V turnaji jsme ale podávali dobré a bojovné výkony a hráli jsme se všemi soupeři vyrovnaná utkání.

Pochvala patří zejména **Filipovi Královičovi** v brance a **Petrovi Vastlovi** v poli.

★
Až já půjdu k zápisu a budou chtít básničku,
ocituju ze ČTENÍ pana Pepu Křešničku.
★ ★

Zápis žáka do 1. třídy ZŠ a MŠ Čestice

se koná

**v pátek 18. ledna 2013 od 12.00 do 18.00 hodin
v budově základní školy**

Aby bylo dítě zapsáno, musí být splněna následující kritéria:

I. Připravenost na školní docházku.

Přiměřenou duševní vyspělost a celkovou tělesnou zralost posoudí zapisující učitelé na základě údajů získaných od rodičů (zákonných zástupců) a vlastního pozorování dítěte během zápisu.

II. Datum narození

Nástup v řádném termínu. Povinná školní docházka začíná počátkem školního roku, který následuje po dni, kdy dítě dosáhne šestého roku věku. Pro školní rok 2013/14 musí být datum narození dítěte od 1. 9. 2006 do 31. 8. 2007.

Nástup po odkladu. K zápisu se musí dostavit všechny děti, kterým byl povolen v loňském roce odklad povinné školní docházky.

Začátek školní docházky je možno odložit nejdéle do zahájení školního roku, ve kterém dítě dovrší osmý rok věku.

Předčasný nástup. Dítě, které dosáhne šestého roku věku v době od září do konce června příslušného školního roku, může být přijato k plnění povinné školní docházky již v tomto školním roce, je-li přiměřeně tělesně i duševně vyspělé a požádá-li o to jeho zákonný zástupce. Podmínkou přijetí dítěte narozeného v období od září do konce prosince k plnění povinné školní docházky je doporučující vyjádření školského poradenského zařízení, podmínkou přijetí dítěte narozeného od ledna do konce června doporučující vyjádření školského poradenského zařízení a odborného lékaře, která k žádosti přiloží zákonný zástupce.

Rozhodnutí o přijetí žáka do 1. třídy bude vydáno ihned při zápisu.

Pokud rodiče (zákonní zástupci) žádají o **odklad povinné školní docházky**, musí žádost doložit doporučením odborného lékaře a školského poradenského zařízení. O povolení odkladu rozhoduje ředitelka školy.

U zápisu jsou rodiče (zákonní zástupci) povinni předložit **občanský průkaz a rodný list dítěte**.

V Česticích dne 20. 12. 2012

Mgr. Martina Kalová
ředitelka školy

Předvánoční čas v MŠ Čestice

Každoročně se i děti v MŠ připravují na vánoční čas. Vyrábějí ozdoby, koledují v obci, ale nejdůležitější je pro všechny vánoční besídka pro rodiče. Ta letošní se uskutečnila 19. prosince na každé třídě MŠ. Děti si připravily krátké vystoupení pro dospělé. Také kreslily na obálku časopisu Čtení. Nechyběla ani nadílka od Ježíška v podobě hraček. Všichni jsme si užili předvánoční atmosféru. Přejeme všem úspěšný nový rok 2013 a hodně zdravý a pevných sil.

Za MŠ Čestice Jana Kubešová

○
Co se děje v Chvalšovicích, ve Dřešíně, Dřešínku?
Zklidni se, uvař si kafe, k ČTENÍ sedni na chvílku.
○
Obec Dřešín v roce 2012

Rok se s rokem sešel a máme tu opět příležitost bilancovat, co nám vlastně uplynulý rok 2012 přinesl i odnesl.

K 31.12.2012 žilo v obci Dřešín celkem 308 obyvatel, z toho ve Dřešíně 176 obyvatel, ve Dřešínku 28 obyvatel, v Hořejšicích 26 obyvatel a ve Chvalšovicích 78 obyvatel. Nejstarším občanem je pan Václav Voldřich z Chvalšovic, kterému je krásných 91 let, a naopak nejmladším Robin Hučko ze Dřešínka, který v dubnu oslaví první narozeniny. V loňském roce se v rámci obce narodily celkem 2 děti, a to Matěj Kadlec ze Dřešína a již zmiňovaný Robin Hučko ze Dřešínka. Naproti tomu naše řady navždy opustili Vojtíšek Kahuda, paní Anna Mráčková, paní Marie Zahradníková a pan Karel Matějka, všichni shodou okolností ze Dřešína. Jim všem bych chtěla touto cestou věnovat alespoň tichou vzpomínku.

Zastupitelstvo obce se sešlo celkem jedenákrát. Na svých zasedáních schválilo mj. Obecně závaznou vyhlášku č. 1/2012 o místním poplatku za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů. Oproti stávajícím trendům na zvyšování poplatků za komunální odpad byl v obci Dřešín ponechán roční poplatek ve stejné výši jako doposud, tj. 300,- Kč na poplatníka.

S pomocí dotačních prostředků z různých dotačních programů se podařilo zrealizovat celkem pět následujících projektů:

1. „Regenerace Obecní dům Dřešín 24 – 3. etapa“ – oprava fasády a souvisejících prvků
2. „Oprava kapličky sv. Jana a Pavla ve Dřešínku“
3. „Oprava opěrné zdi ve Chvalšovicích“
4. „Zdravotní prořezávka zeleně na veřejném prostranství ve Dřešínku a ve Chvalšovicích“
5. „Stavební obnova umělé vodní plochy na veřejném prostranství ve Chvalšovicích“.

Celkové náklady na tyto projekty činily 553 579,- Kč, z toho dotace představovala částku 368 483,- Kč a vlastní prostředky obce pak částku 185 096,- Kč.

Dále jsme byli úspěšní v žádostech o dotace na akci z Operačního programu životní prostředí „Pořízení nízkoemisního zdroje a zateplení kulturně společenské budovy Dřešínka“ za celkem 3 269 867,- Kč, z toho dotace představuje částku 2 486 752,- Kč, na akci z prostředků SZIF „Obnova venkovního sportovního hřiště Dřešínka“ za celkem 1 774 251,- Kč, z toho požadovaná 70% dotace činí 1 331 693,- Kč a na akci z prostředků MMR – obnova obecního a krajského majetku po živelních pohromách v roce 2012 „Obnova místní komunikace Hořejšice na pozemku parc.č. 813/1 v k.ú. Dřešínka“ za celkem 731 399,- Kč, z toho dotace představuje částku 511.979,- Kč. Všechny tyto akce budou realizovány v roce 2013.

Náklady na zpracování všech shora uvedených projektů a projektových žádostí nás v roce 2012 nestály z obecního rozpočtu ani korunu.

Z druhé strany je třeba uvést, že např. z grantových programů Jihočeského kraje se nám nepodařilo na rozdíl od předchozího roku získat ani korunu.

Vcelku úspěšně se naše obec zapojila do soutěže Vesnice roku, kde se jí odměnou dostalo Čestné uznání za vytvoření podmínek pro spolkový život.

Jsem tomu moc ráda, protože na spolcích stojí a padá kulturně společenský život včetně udržování letitých a krásných tradic. Z toho důvodu bych chtěla jim všem poděkovat za to, co pro obec dělají a nadále dělat budou.

Všem čtenářům Čtení a všem spoluobčanům bych pak chtěla do roku 2013 popřát v první řadě pevné zdraví, štěstí a pohodu a aby se nám ve všech našich pošumavských obcích spolu „dobře bejvalo“.

Eva Broulimová, starostka obce Dřešín

× ×

Oslovíme sponzory na čestické brambory.

Co dostanem za básničky? Někdo ČTENÍ, někdo knížky

× ×

Vyhodnocení soutěže O čestický brambor – literární část

I. kategorie

1. místo - Matyáš Frček, ZŠ Dukelská, Strakonice
David Vastl, ZŠ a MŠ Čestice
2. místo - Karolína Jánská, ZŠ Dukelská, Strakonice
Kristýna Němejcová, ZŠ Dukelská, Strakonice
3. místo - Nela Caisová, ZŠ a MŠ Vacov
Lukáš Chrstoš, ZŠ a MŠ Vacov
Iveta Zuklínová, ZŠ Povážská, Strakonice

II. kategorie

1. místo - Jolana Beranová, ZŠ Dukelská, Strakonice
Vojtěch Hrabal, ZŠ a MŠ Radomyšl
Markéta Lexová, ZŠ Dukelská, Strakonice
2. místo - Tomáš Mrázek, ZŠ a MŠ Čestice
Daniel Brůžek, ZŠ a MŠ Radomyšl
Lenka Kulířová, ZŠ a MŠ Čestice
3. místo - Zdeněk Zubal, ZŠ a MŠ Radomyšl
Adriana Jírovcová, ZŠ a MŠ Vacov
Alice Pomahačová, ZŠ a MŠ Čestice

III. kategorie

1. místo - Karolína Koubová, ZŠ Dukelská, Strakonice
Adéla Boudová, ZŠ a MŠ Katovice
Vojtěch Šafránek, ZŠ Dukelská, Strakonice
  2. místo - Kateřina Novotná, ZŠ a MŠ Čestice
Lucie Krumlová, ZŠ a MŠ Katovice
Sarah Gerlichová, ZŠ Dukelská, Strakonice
  3. místo - Iveta Albrechtová, ZŠ a MŠ Vacov
Tereza Čapková, ZŠ a MŠ Čestice
Monika Požárková, ZŠ Povážská, Strakonice
- Čestné uznání - Jan Volf, ZŠ a MŠ Vacov
Karolína Němejcová, ZŠ Dukelská
Tomáš Paleček, Gymnázium Vodňany
Hana Vetráková, ZŠ a MŠ Katovice

Sponzoři 2012

Městys Čestice
Alva Strakonice, sídlo Čestice
Agročes, s. r. o. Čestice
AUBÖCK s.r.o. Kyjov
Technické služby s. r. o., Strakonice
Volyňka bufet Volyně
ABC Učebnice Prachatice
Josef Smola Dřešín
Ing. Josef Kalbáč
Kulír M+M
Josef Novák, stavební firma Čestice
Tomáš Pála Strakonice
K-Foto Strakonice
Penta CZ., s. r. o. Strakonice
Michal Székely

Bohemia Chips s. r. o. Choustník
Europlant Šlechtitelská stanice Praha
Voda – Topení Miroslav Roučka Dřešín
Martin Lácha Dřešín
Josef Tesárek Elektroopravna
VHV real spol. s r. o. Praha
Dřevotrans Josef Jůn
Strojírna Vodňany
Náhoří s. r. o.
Zábranský Jiří - ZÁHY f.o. Dolní Poříčí
Jitka Němcová Radešov
Chana-DW s.r.o., Červený Kostelec
Česká pojišťovna
Lyckeby Amylex a. s. Horažďovice
JIMI Nihošovice

* * * * *

Kromě sněhu tu nic není.

Ještě, že mám v bundě ČTENÍ.

* * * * *

Když dva táhnou za jeden provaz

Jiří Kolář

Zasněžená pláň se táhne do nekonečna a na všechny strany. Není možno dohlédnout konce. Není jediného orientačního bodu, sněhové závěje, skaliska, lidské či zvířecí stopy, které by oživovaly jednotvárnost sněhové pokrývky nebo usnadňovaly orientaci v terénu. Jen sníh a sníh v rovině deprimující svou stejností a prázdnotou. Ani typická polární fauna se zde nevyskytuje. Ještě před lety bylo možno narazit zde na Eskymáka s psím spřežením. Ale i tento malebný obraz záhadně vymizel. Prázdné nebe bez jediné nepravidelnosti je stejně bezútěšné jako celá krajina. Mráz a neproniknutelné ticho se vznáší nad zasněženou plání jako nikdy nekončící neviditelný přízrak.

Ale tato polární krajina není přece jen tak prázdná. Dva lidé, on a ona, táhnou vrchovatě naložené saně přikryté plachtou. Teď se zastavili.

„Odpočineme si,“ řekl on a sundal si popruhy z těla. Žena učinila totéž a oba si sedli na volný kus saní. „Aspoň, že nám při těch galejích přeje počasí,“ řekla žena. Kolem jiskří sníh a z pod nízké oblačnosti, za níž prosvítá mdlé slunce, padají drobné krystalky sněhu. Oba se bojí sněhové bouře.

„Myslíš, že uvidíme polární záři?“

„V to doufám,“ řekl muž. „Jinak bychom se tu zbytečně plahočili a to bych strašně nerad.“ Před třemi týdny vyšli z potopené základny, třikrát přespávali pod stanem v mrazivé pustině směřující stále na sever k Severnímu pólu. Mráz klesal až k mínus čtyřiceti stupňům a přestože jejich polární oděvy byly odolné vůči extrémní zimě, mráz jim pronikal pod několikerou vrstvou teplého oděvu. Oby byli prodechnuti silnou vůlí a romantickou představou vidět polární záři, kterou dosud neviděli a přispět i k vědeckému zkoumání tohoto jevu.

Před týdnem jen o vlásek unikli ledové smrti. Pracovali na mezinárodní polární základně a spolu s ostatními vykonávali obvyklá magnetometrická měření. Šťastná náhoda tomu chtěla, že v okamžiku tragédie vykonávali svá měření ve vzdálenosti asi dvou kilometrů od základny. Když se vrátili na místo základny, naskytl se jim děsivý obraz. Místo základny spatřili jezero a po základně nebylo ani stopy. Celá základna i s polárníky a většinou zařízení se propadla do moře. Od té chvíle žili v neustálém stresu, že i jim hrozí takové nebezpečí, neboť pod zasněženým ledovým příkrovem se rozprostírala hrozivá hlubina severního ledového moře.

Naštěstí zásobovací sklad byl vzdálen asi tři sta metrů od potopené základny. Dvojice pobrala zásoby potravin, stan, nějaké kožešiny na přespávání, líh, lihový vaříč a vydala se na cestu. Protože dva sněžné skútry zmizely pod vodou, museli se sami zapřáhnout do saní. Teď seděli na saních a popíjeli horký čaj narychlo uvařený na lihovém vaříči.

„Myslíš, že mezi námi existuje soulad?“ zeptala se zničehonic žena. Muže otázka překvapila. „Jaký soulad myslíš?“ „Myslím soulad, nebo spíš vytrvalost dvou zapřažených tažných zvířat, která jednotně táhnou svůj náklad, stejně jako my táhneme tyhle saně.“

„Nepochybuji, že jsme zajedno dostat se k vytčenému cíli, kterým je polární záře.“

„Brr, když si pomyslím, že jsme teď mohli být na dně ledového moře a že jen neuvěřitelně šťastná náhoda nás zachránila, tak je mi z toho zle. A navíc mám stále děsivou představu, že nás kdykoliv může potkat stejná věc.“

„Bylo to fatální štěstí. Stejně jako loni v Alpách. Lavina tenkrát zavalila naše přátele, ale my jsme vyvázli bez úhony. Asi jsme opravdu děti štěstěny.“

Brzy se oba vydali na další cestu. Příkladně se ke kapitánu Scottovi, který, podobně jako oni, táhl své saně k Jižnímu pólu. Oni dva táhnou za polární záři a vlastně ani neví, jestli jí skutečně uvidí. Pokud fungoval kompas, směřovali prokazatelně na sever. Ale silná magnetická bouře vychýlila magnetickou střelku a často šli víceméně po paměti. Jen když se v noci vyjasnilo, orientovali se podle polárky. Vidina polární záře jim dávala sílu a vytrvalost. Sny se vyplňují jejich uskutečněním.

× ×

Polární zář barví mi tvář.

Nic moc to však není, to je lepší ČTENÍ

× ×

Byla to ta nejvelkolepější polární záře, jaká se kdy v těch končinách objevila a naše dvojice se ocitla přímo v jejím středu.

Po jednotvárné polární pustině barevná iluminace působila jako osvěžení a pastva pro oči. V magickém blikání barevných pásů se střídaly modrá, zelená, žlutá a oranžová, obloha byla jimi plná a vysoko ve stratosféře jiskřily další barevné efekty. Neuvěřitelně barevný karneval dvojice snímala barevnými kamerami. Byli plni zadostiučinění, že jejich putování nebylo marné. Oba se shodli, že tohle je lepší, než seberafinovanější ďábelská iluminace, jako se provozuje při rockových koncertech. Tam je všechno umělé a tady jde o přírodní jev.

Tak, jak se polární záře zčistajasna objevila, tak po hodině zčistajasna zanikla.

Nastal čas návratu. Návratu? Kam? Nejbližší základna Svaté Markéty by měla být na jihovýchod, asi dvě stě kilometrů odsud. Vlastně byla tam před rokem, ale je tam ještě? Mohli by se dotázat vysílačkou, ale ta vzala za své při potopení základny. Bude to těžká a vysilující cesta a není zaručeno, že se tam dostanou. Musí se o to ale pokusit. Vyrázili na cestu posílení alespoň vědomím, že účelu jejich cesty bylo dosaženo.

Nové dimenze

Na podzim loňského roku mě profesní osobní život zavál nejenom do nového koutu Čech – do Liberce, ale po mnoha a mnoha letech i do jiné branže, respektive k nové klientele – mentálně postiženým. Jak už jsem uvedl, desetiletí mě provázeli drogově závislí, ale i mladí klienti se specifickými problémy ve výchovných ústavech. To však neznamená, že jsem za touto dobou udělal tlustou čáru. Kdo stojí o kontakt se mnou a je v pořádku, tak toho neodmítám. Stačí například zmínit exklienty, kteří se mnou startují dlouhá léta na závodech horských kol „kolo pro život“, sledování společně s Helenou Třeštíkovou v časosběrném snímku exklienta V.Ú. a jejich prostě víc. Mám samozřejmě radost, že jsou to převážně ti, kteří jsou v pořádku a dokázali se v životě „restartovat“. Z bludného kruhu drog do normálního a spokojeného života, kde jsou i úspěšní a spokojení. Ale i ti, kterým se to třeba v současné době nedaří – bez rozdílu věkové kategorie – nemají u mě dveře zavřené, pokud o to stojí.

Ale zpět k úvodu článku. Mentálně postižení jsou nejenom na první, vnější pohled, zvláštní lidé. Jsou to rozhodně však lidé se svými myšlenkami, sny, přáními. Někteří mají podporu svých rodinných příslušníků a jsou přes víkend s nimi doma, další však, z nejrůznějších důvodů, nikoliv. Ale i komunikace s rodinnými příslušníky klientů bývá někdy naprosto bezproblémová, jindy je obtížnější.

Rozhodně však přímý kontakt s klientem, pomoc při základních životních potřebách, ale i každodenní komunikace o radostech nebo naopak problémech a potížích, je možná jenom střípkem v jejich potížích. Rozhodně se však domnívám, že je hodně důležitá. Možná jak u klientů budu déle, budu moci rozšířit mé spektrum poznatků či najdu ještě další možnosti jak být alespoň trochu prospěšný.

To, že mě osud zavál ze Šumavy a z kraje Podlesí pod Ještěd a do Jizerských hor, na samotný sever české republiky, nic nemění fakt, že na Šumavu a Pošumaví „tak nějak stále patřím“. Můj pocit.

Miroslav Zachariáš

Na úřadu městyse Čestice jsou k prodeji nové knihy „Pohádky se šumavského Podlesí“ od Josefa Křešničky a „Šumavské pohádky a říkadla“ Ondřeje Fibicha. Dále je zde kniha Dušana Vávry „Muži na správné straně“ a mnoho jiných titulů. Přijďte se podívat a zakoupit zajímavé tituly.

★
Heč, já půjdu do školky. Jsou tam kluci i holky.
Pro ČTENÍ na zakázku malujem pár obrázků.
★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Základní škola a Mateřská škola Čestice

vyhlašuje podle zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon), § 34 odst. 2

Podání žádosti

o přijetí dětí k předškolnímu vzdělávání
(pro školní rok 20013/2014),

které se koná v pátek

18. ledna 2013

v mateřské škole od 8.00 – 16.00 hodin

Rodiče předloží:

- rodný list dítěte
- občanský průkaz
- vyplněný tiskopis žádosti

Prosíme, přiveďte své děti s sebou.

Bližší informace mohou rodiče získat přímo v MŠ Čestice.

Tiskopis žádosti lze vyzvednout v mateřské škole.

Čestice, 14. prosince 2012

Mgr. Martina Kalová, ředitelka školy

Kritéria pro přijímání dětí k předškolnímu vzdělávání

Ředitelka Základní školy a Mateřské školy Čestice stanovila následující kritéria, podle nichž bude postupovat při rozhodování na základě ustanovení § 165 odst. 2 písm. b) zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon), ve znění pozdějších předpisů, o přijetí dítěte k předškolnímu vzdělávání v mateřské škole v případě, kdy počet žádostí o přijetí k předškolnímu vzdělávání v daném roce překročí stanovenou kapacitu maximálního počtu dětí pro mateřskou školu, tj. 56 dětí.

I.

Předškolní vzdělávání se poskytuje dětem ve věku od 3 let až do začátku povinné školní docházky.

II.

Při přijímání dětí do mateřské školy vychází ředitelka z kritérií, uvedených v následující tabulce. Přednostně bude přijato dítě s vyšším celkovým hodnocením.

* Upřednostnění se týká též dětí občanů Evropské unie či občanů třetích zemí, kteří mají hlášeno místo pobytu na území obce. Občané třetích zemí jsou povinni doložit oprávnění k pobytu na území České republiky ve smyslu ustanovení § 20 odst. 2 písm. d) školského zákona.

** Bez ohledu na bodové hodnocení bude přednostně v souladu s ustanovením § 34 odst. 4 školského zákona vždy přijato dítě rok před nástupem povinné školní docházky (patří k tabulce na další straně)

⊙ ⊙

Čtete ČTENÍ, pijte Karo,
za pár týdnů je tu jaro.

⊙ ⊙

Kritérium	Bodové hodnocení	
Doba podání přihlášky (opakované podání žádosti)	1 rok	1
	2 roky	2
	3 roky	3
Trvalý pobyt dítěte *	Trvalý pobyt v obci	3
	Trvalý pobyt ve smluvních obcích	1
Věk dítěte **	4 roky věku	2
	5 let věku	3
Individuální situace dítěte	MŠ či ZŠ navštěvuje sourozenec dítěte	2
	Dítě se hlásí k celodennímu provozu	1
	Dítě se specifickými vzdělávacími potřebami	3

III.

V případě rovnosti bodů (shodnosti posuzovaných kritérií) může být v ojedinělých individuálních případech zohledněna výdělečná činnost rodiče dítěte, pokud je rodič jiného dítěte, který není výdělečně činný, schopen poskytovat vzdělání a péči v potřebném rozsahu dítěti sám. K výdělečné činnosti se však nepřihlíďne, pokud je rodič dítěte, který není výdělečně činný, na mateřské/rodičovské dovolené s dalším dítětem

Tato kritéria byla projednána se zřizovatelem.

Mgr. Martina Kalová, ředitelka školy

Blahopřejeme všem, kteří se v lednu a únoru dožívají vyznaného životního jubilea a přejeme do dalších let jen to nejlepší, zdraví, štěstí, pohodu a osobní spokojenost.

<i>pan Josef Čekal z Čestic</i>	<i>84 let</i>	<i>paní Hana Šefčíková z Čestic</i>	<i>55 let</i>
<i>paní Božena Staňková z Čestic</i>	<i>80 let</i>	<i>pan Jiří Švehla z Čestic</i>	<i>55 let</i>
<i>pan Josef Chrstoš ze Strídky</i>	<i>87 let</i>	<i>pan Jaroslav Makovec z Dřešína</i>	<i>55 let</i>
<i>pan Karel Myslík z Čestic</i>	<i>50 let</i>	<i>pan Jaroslav Horký z Němčic</i>	<i>50 let</i>
<i>pan František Marek ze Dřešína</i>	<i>55 let</i>	<i>pan Martin Kříž z Němčic</i>	<i>65 let</i>
<i>pan Ladislav Smil z Čestic</i>	<i>50 let</i>	<i>pan Václav Komrská z Nahořan</i>	<i>65 let</i>
<i>pan Karel Zdeněk z Čestic</i>	<i>60 let</i>	<i>paní Miluše Kozáková z Čestic</i>	<i>70 let</i>
<i>paní Marie Bořkovcová z Nuzína</i>	<i>75 let</i>	<i>pan Jozef Drobuliak z Čestic</i>	<i>50 let</i>
<i>paní Marie Urbánková z Čestic</i>	<i>70 let</i>	<i>paní Jitka Valešová z Čestic</i>	<i>70 let</i>
<i>pan Václav Matějček z Chvalšovic</i>	<i>55 let</i>	<i>paní Hana Krejčová z Chvalšovic</i>	<i>60 let</i>
<i>paní Marie Lejsková z Čestic</i>	<i>65 let</i>	<i>pan Zdeněk Skalník z Čestic</i>	<i>65 let</i>
<i>paní Jitka Roučková z Dřešína</i>	<i>55 let</i>	<i>paní Anna Kříšťanová z Chvalšovic</i>	<i>75 let</i>
<i>pan Jiří Záhorský z Nahořan</i>	<i>65 let</i>	<i>paní Eva Janotová z Čestic</i>	<i>55 let</i>
<i>paní Marie Zámečnicková ze Strídky</i>	<i>81 let</i>	<i>paní Zdeňka Náhlíková z Čestic</i>	<i>65 let</i>

Od 1. zvyšuje se DPH,
ČTENÍ ale na patnácti zůstává.

Historie tělovýchovy v Česticích IV. část

O zproštění funkce žádá Antonín Kochta vedení místního Sokola v době krize. Ta se promítá do činnosti Sokola velmi výrazně. Vedení jeho rezignaci nepřijímá s tím, že není ekvivalentní náhrada. Přesto ještě roku 1934 se u hřiště na počest 15. výročí Sokola vysazuje celkem 20 ks lip, ale problémy se začínají hromadit. Stále se ještě cvičí v tělocvičně (v sále hospody), ale tíživá situace se zhoršuje. Je problém pronájem tělocvičny, je třeba opravit jeviště, platit běžné faktury a není na to. Přesto, že se vybírá 10,- Kč na člena, prakticky jim z toho nic nezůstává. Když požádají župu o výpomoc, nic nedostanou. Výsledkem toho všeho bylo, že členové hromadně vystupují ze Sokola a najednou zbylo ze 62 členů jen 17. Na valnou hromadu 12.1.1936 přišlo jen 12 členů. Do toho opět přichází žádost Antonína Kochty, který navíc před necelým měsícem nechtěně po uklouznutí na zasněženém terénu zastřelil na místním honu pana Bedlivého, o zproštění funkce předsedy Sokola. Přichází první návrhy na zrušení Sokola nebo na přejmenování na ochotnický divadelní spolek nebo podobně. Nic z toho se však neuskutečňuje a Sokol přežívá a ještě v roce 1937 má 21 členů. Cvičí už jen ženy, následně pak přichází II. světová válka a na schůzi 14.12.1939 žádá vedení obce sokolské všechny své členy o klid a nezavdávání příležitosti Němcům k jejich pronásledování. Přestalo se cvičit, ale účty k proplacení chodily dál, a tak na schůzi 30.9.1940 se výbor dohodl na sehrání divadla a z případného výtěžku by se účty zaplatily. A zde končí zápisy místního Sokola.

Za války činnost zcela ustala, mnoho členů Sokola bylo v odboji proti Němcům, hodně jich skončilo v koncentračních táborech a někteří tam byli i popraveni. Ani po válce nebyli členové Sokola u nově vzniklého režimu v oblibě. Antonínu Kochtovi bylo již 64 let, jeho bratru Karlovi sice o 10 let méně, byl stále ještě řídicím učitelem ve škole, ale sílu na obnovu Sokola nikdo z nich už nenašel. Stejně se nenašel žádný jiný člen, který by činnost Sokola obnovil a Sokol v tichosti skončil. Sport jako takový samozřejmě v Česticích pokračuje. Hrál se volejbal, kluci hráli fotbal a abych zakončil tuto část v Čtení veseleji, příkládám následující historku, kterou mi vyprávěl Karel Novák z Hořejšic a udála se po válce kolem roku 1946.

Kluků (věková kategorie kolem 20 let) bylo v té době v Dřešínku a Hořejšicích hodně, měli dobrou partu a hráli fotbal, tenkrát ještě s míči, které se šněrovaly. První míče, které nebyly šněrované a měly už jen díрку na dofukování, se objevily v Česticích až po druhé světové válce a přivezli je Američané. Často jim je ševci v Česticích museli opravovat. Poráželi s přehledem ve fotbale okolní vesnice a tak si domluvili zápas s Česticemi. Utkání se hrálo na louce v Puchru. Někdo hrál bos, někdo v kečkách, ale někteří čestičtí měli již kopačky. Utkání skončilo 9:0 pro Čestice a Dřešínku s Hořejšicemi to vzalo chuť do dalších utkání a mančaft se úplně rozpadl.

Václav Rada

Pohádkový zvonkový průvod

Již po čtvrté uspořádaly členky ČSŽ Čestice pro děti pohádkový zvonkový průvod obcí v kostýmech andělů. Ten letošní se konal v sobotu 1. prosince. Společně jsme rozsvítili velký vánoční strom, vyzvonili rozsvícení dalších stromečků v obci. Na nádvoří zámku pak pro děti čekalo překvapení v podobě andělského tance, který si pro všechny připravila děvčata. Za to jim patří velký dík. Nechybělo ani občerstvení pro děti a teplý čaj. Děkujeme všem za účast a těšíme se zase za rok.
Za ČSŽ Čestice Jana Kubešová

* * * * *
Ze ČTENÍ se dozvídáme i to,
co jen málo známe.

* * * * *
Cesta českého kněze pod sekuru (pokračování)

23.XII. 1944. „Tyto svátky vánoční jsou nejsmutnější, zvláště pro Vás. Já už jsem se vším vyrovnal a nezlomen, poněvadž jsem opřen o Boha, který o nás všechny pečuje otcovsky a všechny cesty, kterými nás vede, jsou cesty lásky a nesmírné milosti. I v křížích jsme šťastni a děkujeme Bohu za tolik vzácných milostí, že jsme jich byli hodni učiněni, jak píše sv. Pavel na začátku epistoly k Filipínským.“

Brandenburg – Zugangs Nr. 656/44, - 5. února 1945. Z tohoto dopisu je zřejmo, že v Brandenburce měl Jílek číslo 656/44 – „Tak rád bych Vás všechny uviděl, ale musíme se podřídití nejsvětější vůli Boží a nemusíme mítí zrovna to, co máme nejradši. Pán Bůh přece miluje oběti nejvíce.“

20.II.1945. „V neděli jsem přijal Tělo Páně, jako každý týden. Ach, jak je člověk šťasten u Pána Ježíše a v jeho svatě škole. Kéž Vy všichni přijímáte Tělo Páně v této době postní a vyzpovídáte se ze hříchů svých. Nezapomeňte, že je to vážná povinnost řádných katolických křesťanů, že pod těžkým hříchem nás váže.“

Konec války bylo vidět na snižování vyživovacího přídělů. Ukrutný hlad zaháněli jen nadějí, že se vysvobození blíží. Venku jaro rozhodilo už svěží zeleň, stromy chystaly se ozdobiti tisíci květy, ale vězni nic z toho nevnímali. Bylo to 19. dubna, v podvečer narozenin Hitlerových, když kdosi mezi vězně pustil, že na vůdcovy narozeniny mohou býti všichni postříleni. V Jílkově cele daly se přípravy na smrt s největší vážností. Po večeri místo spánku všichni po celou noc se modlili, Farář Jílek jako by tušil, že je to poslední jeho noc, ustavičně klečel a modlil se na růženci, nebo litanie loretánskou a k Srdci Páně, které uměl zpaměti. Vzpomínal na rodnou svou vísku Výheň u Kaplice, na kaplanská svá místa: Prachatice a Kunžak, na Katovice, kde byl farářem 6 let, na Čestice, kde pobyl sotva 14 dní, na věrné přátele Frantu Havlíčka, Petra Mikeše, na synovce Venouška, na Tomáška Šlégra, na sourozence a nejvíce na drahou matku.

V pátek 20. dubna 1945 napětí odsouzců dosáhlo vrcholu. Asi v 11 hodin přijela komise z Berlína od lidového soudu i mistrem popravčím a jeho pomocníky a vybrala 33 vězně k popravě.

Spoluvězeň farářův Jar. Čížek píše doslovně: „V pátek 20. dubna uslyšeli jsme znenadání na protější straně chodby – bylo to krátce po druhé hodině – otvírání cel a ona strašlivě známá slova: „Alle Zivilsachen mit!“ Podívali jsme se na sebe a jelikož rachocení zámek postupovalo pravidelně od dveří ke dveřím, věděli jsme, kolik uhodilo. Nejpravděpodobnější obětí na naší cele byl jsem já. Měl jsem za čtyři dni již oněch potřebných 90 dnů. Po mně jsme předpokládali, že by mohl přijít i úvahu farář Jílek, který už 11 měsíců byl k smrti odsouzen. Jaroslav Šilhavý nepřicházel vůbec v úvahu, protože měl obnovu procesu. Děsivé rachocení zámek se mezitím blížilo. I hlasy našich katů byly jakoby hrůzou zastřené. Z 25 cel na protější straně napočítali jsme 20 zarachocení. Kroky pomalu přicházely před naši celu. Pevně přesvědčen, že jdou pro mne, postavil jsem se ke dveřím a když s přiškrceným „krlech, krlech“ se otevřely dveře, přerušil jsem onu děsivou vteřinu ticha: „Ja, ich gehe schon.“ Wachmaistr Kulhavý mne odstrčil a řekl selhávajícím hlasem: „Du nicht, Jílek!“

Farář Jílek byl totiž velmi oblíben nejen u spoluvězňů a chodbařů, ale i u většiny wachmeistrů.

Na Jílkově tváři se objevil úsměv, jakoby již z jiného světa. Pokud nám to pouta na rukou dovolovala, objali, či lépe přitiskli jsme se k sobě, políbili. Jílek se vzal své „Zivilsachen“, tj. pár dopisů a modlitební knížku „K Bohu“ a šel.

Ve dveřích se ještě naposledy otočil, požehnal nás naposledy křížem a zaklapnutí dveří nás pro tento život navždy rozdělilo. Kolik hrůzy je v tom skryto. Byl jsem připraven na smrt, představa smrti mne již dávno neděsila.

⌘ ⌘

Jsou i u nás tajná místa?

Nové ČTENÍ už to chystá.

⌘ ⌘

Dějiny rodů (pokračování)

Josef Vichr

Ves Vatětice na velharticku patřila dlouhou dobu k majetku Dlouhoweských z Dlouhé Vsi. Dvakrát byly odděleny od majetku Dlouhoweských. Prvně se tak stalo roku 1560 a podruhé roku 1634. Tehdy Petr Čejka z Olbramovic prodal Vatětice Sidonii Ludmile Čejkové, rozené Kavkové z Říčan. Potom v držení Vatětíc následovala Lidmila Johanka Lapáčková z Brloha. Za ní byl statek vojskem zpuštěn a 30.4.1656 prodala statek Arveniovi Saluzzo, císařskému komorníku. Ten prodal 13.7.1670 majetek Jiřímu Albrechtovi Janovskému z Janovic a na Bezděkově. On statek také prodal 21.3.1672 Václavu Albrechtovi Kocovi z Dobrše a na Bystřici. Ten jen roku 1676 prodal Marii Maximilianě Kobylkové, rozené Leixové z Luxenštejna. V roce 1679 místokomorník Petr Mikuláš Straka z Nedobylic a komorník Martin Kučera zpustlou tvrz a ves prodali Polyxeně Kateřině Kocové, rozené šlechticně z Helversenu. Vatětice potom vlastnil Václav Rudolf svobodný pán z Říčan a po něm Vilém Albert svobodný pán ze Seeberka.

Janu Loubuskému z Lub byly Zálužany po Bílé Hoře zkonfiskovány. Koupila je Marie Maximiliana ze Šternberka a držela je až do roku 1714. Dědictvím po Kajetáně Valentině Deymové roku 1727 přešel statek na synovce Jana Josefa Koce, který roku 1751 postoupil Zálužany manželce Marii, rozené Bukovanské z Hustiřan. Přestavbu tvrže na zámek nechal provést její manžel Josef Koc.

Mezi nejvýznamnější majetky rodu Koců z Dobrše lze od prvopočátku zařadit ves Dobrš, dále Ohrazenice s Tažovicemi, Bystřici nad Úhlavou, Hlavňovice na Sušicku a poslední Újezd Svatého Kříže na Domažlicku, který byl rodem Koců držen až do roku 1945. Jelikož Újezd sv. Kříže se stal posledním a velice důležitým centrem rodinného, kulturního a společenského života Koců z Dobrše, bude správně pojednat o celé historii Újezda sv. Kříže a o jeho majitelích.

Újezd sv. Kříže se připomíná již v první polovině 14. století. V 16. století byli držitelé Lamingerové z Alfenreuthu. V roce 1626 byl sousední statek Želená (Eisendorf) zkonfiskován Janem Šebestianem z Pergleru a připojen k Újezdu sv. Kříže. V berní role roku 1654 jsou oba statky uváděny jako společná berní jednotka. K rozdělení trhanovského panství došlo roku 1669, kdy 12 vsí utvořilo samostatné panství Újezd sv. Kříže, které převzal Volf Maxmilian Laminger. Roku 1678 byl majitelem generál Kašpar Zdeněk Kaplíř ze Sulevic, který roku 1686 odkázal panství své manželce Anně Terezii rozené Zuckerové z Tamfeldu

Ona roku 1713 zřídila se svolením císaře rodinné svěření a prvním držitelem byl synovec Václav Zucker z Tamfeldu. Zuckerové drželi panství až do konce 18. století, kdy zemřel poslední mužský potomek Jan Erazim Zucker. Panství připadlo Františce Romaně Zuckerové, provdané za Jana Josefa Koce z Dobrše. K Panství náleželo 18 vesnic. Ve vrchnostenské režii bylo obhospodařováno 5 dvorů a 3 ovčiny. Průmysl byl zastoupen panskými sklárnami, pivovarem a vinopalnou. Rozloha panství byla 6.674 hektarů, z čehož dominikálu bylo 4.373 hektarů a na panství žilo 5.648 obyvatel. První pozemková reforma se panství téměř nedotkla. Majiteli zůstalo ve vlastnictví 3.944 hektarů a jen z jednoho dvora byl utvořen zbytkový statek. Zbývající tři dvory byly propachtovány a v režii panství zůstal pivovar, cihelna, pila, sklárna a brusírna skla byla propachtována.

Jelikož rodinný archiv Koců z Dobrše obsahuje i písemnosti jejich předchůdců v držbě panství Újezda sv. Kříže, je nutné i jim věnovat trochu pozornosti.

Bylo uvedeno, že prvním majitelem panství byl rod Lamingerů z Abbernreuthu. Volf Laminger okolo roku 1543 byl držitelem manského statku Chodový Újezd, později zvaný Újezd sv. Kříže. Volf Laminger vystřídal Volf Jáchym, jeho synovec, syn bratra Volfa Jindřicha. Volf Karel roku 1597 vykoupil statek z manství a přikoupil několik vesnic z panství hradu Přimdy.

❖
Kašpar Kaplíř ze Sulevic
naše ČTENÍ čet' by nejlíc.

❖
Z jeho pěti synů, Volf Bedřich držel Újezd sv. Kříže. Za účast ve vzpouře byl statek zkonfiskován a postoupen jeho bratru Volfovi Vilémovi. Ten majetek připojil k panství Trhanov. Volfa Viléma vystřídal jeho syn Volf Maxmilian, který statek rozšířil roku 1676 o zadlužené panství Kout-Zahořany. Smlouvou z 9.9.1678 Volf Maxmilian prodal část majetku tj. Újezd sv. Kříže Kašparu Zdeňkovi Kaplíři ze Sulevic.

Z rodu Kaplířů je známý Kašpar Kaplíř, který pro účast ve stavovském povstání byl roku 1621 na Staroměstském náměstí v Praze popraven. Dalším byl Zdeněk Kaplíř, který roku 1678 koupil od Václava Maxmiliana Lamingerera panství Újezd sv. Kříže. Byl třikrát ženat, ale z manželství nebylo potomků. Panství Újezd sv. Kříže zdědila jeho třetí manželka Anna Terezie, rozená Zuckerová z Tamfeldu. 10.9.1701 v Eberdorfu dal Leopold I. Anně Terezii Kaplířové, ovdovělé Metternichové svolení, aby fundaci 10.000 zlatých, určenou jejím druhým manželem Kašparem Zdeňkem Kaplířem pro kostel v Milešově zajistili na některém zemsko-deskovém statku.

23.6.1713 Karel IV. dal Anně Terezii Kaplířové svolení ku zřízení svého panství fideikomisu, a aby jeho prvním držitelem se stal Václav Josef Zucker z Tamfeldu, její synovec. Václav Josef Zucker byl 23.9.1712 ve Vídni povýšen a jeho potomci do panského stavu s propůjčením titulu „Urozený“. V téže roce 16.12. je Václav Josef Zucker a jeho potomci povýšeni do hraběcího stavu s propůjčením titulu „Vysoce urozený“.

V držení fideikomisu následoval jeho syn Jan Václav Zucker a jeho manželkou byla Jana Markéta, rozená Wunschwitzová. Po smrti Jana Václava Zuckera roku 1748 přešel fideikomis na jejich syna Jana Erazima Zuckera, kterému 10.11.1769 císařovna Marie Terezie dala souhlas, aby zatížil fideikomisní panství Újezd sv. Kříže vdovským věnem 2.000 zlatých ve prospěch své snoubenky Marie Anny z Grundendamu. Jan Erazim Zucker zemřel roku 1781 a byl posledním mužským potomkem rodu Zuckerů. O nástupnictví se ucházelo několik zájemců, ale Újezdské panství zdědila dcera Jana Václava Zuckera, Františka Kateřina, provdaná za Jana Josefa Koce z Dobruše. Po její smrti zdědil panství jejich syn Václav Koc.

Rodová větev Jana Adama Koce pokračovala potomky Diviše Koce, který měl syny Jana Františka, zemřelý roku 1776 v hodnosti generál majora. Dále syna Jana Josefa. On se oženil s Marií Annou Bukovanskou z Hustiřan, zemřelá roku 1754 a Jan Josef zemřel roku 1751. Jan Josef Koc zanechal také syna Jana Josefa, který se věnoval úřednické kariéře. Byl komisařem krajského úřadu Kouřimského kraje a adjunktem u krajského úřadu v Klatovech. Roku 1766 se oženil s Josefou Radeckou z Radče, podruhé s Františkou Kateřinou, rozenou Zuckerovou, dědičkou panství Újezd sv. Kříže. Majitelem Újezdu se stal roku 1794 po smrti jeho manželky Františky Kateřiny. Současně byl spolujatelem statku Polní Voděrady, které Františka Kateřina Kocová-Zuckerová prodala 1.4. 1787 Josefu z Althanu za 51.000 zlatých a 500 zlatých klíčného. Františka Kateřina měla spory s Markétou Zuckerovou z Tamfeldu o nároky vůči kocovskému svěření v letech 1784-1785. Dále měla spor o zuckerovské svěření s Josefou Tuhernovou ze Schoberova v letech 1713-1782.

(Redakce neručí za správnost jmen, pouze opisováno)

❖
Čtení pro lidi – dvouměsíčník Kulturního spolku pro Čestice a okolí

Příspěvky můžete posílat na adresu: jana.vlazna@email.cz

Rediguje Jana Vlažná, Čestice 169

Neprošlo jazykovou úpravou

Uzávěrka vždy 20. den sudého měsíce

leden – únor 2013

Cena 15,- Kč

Tisk: Městské muzeum a kulturní centrum ve Volyni

Registrační známka: EČ EMKČR 12994

IČO: 47255846